

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях
3 управління (з дислокацією у м. Сіверськودонецьк Луганської області)

Слідчий відділ

вул. Пивоварова, 6, м. Сіверськودонецьк, Луганська область, 93400, тел. факс (06452) 4-42-81
www.ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001504

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Дніпро

«28» 01 2025 року

Старший слідчий в ОВС 3 відділення слідчого відділу 3 управління (з дислокацією у м. Сіверськودонецьк Луганської області) ГУ СБ України в Донецькій та Луганській областях підполковник юстиції Бушний Олексій Олексійович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42020130000000148 від 16.10.2020, та встановивши наявність достатніх доказів, а також підстав для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277 та 278 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Петренка Володимира Вячеславовича,
13.10.1988 року народження, уродження
міста Луганськ, громадянина України
зареєстрованого за адресою: Луганська
область, місто Луганськ, вул. Ростовська,
буд. 89

про те, що він підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, за наступних обставин.

З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації (далі – РФ) проти України та окупацією частини території України. У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої спеціальної військової операції, що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), інших збройних

формувань РФ та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

Відповідно до ст. 2, спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, Конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, із 19.02.2014 до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права (МГП)).

При цьому, згідно зі ст. 47 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 особи, що перебувають під захистом, які знаходяться на окупованій території не будуть у жодному разі та жодним чином позбавлені переваг цієї Конвенції у зв'язку з будь-якими змінами, запровадженими стосовно керівних установ чи управління цією територією внаслідок її окупації, або у зв'язку з будь-якою угодою, укладеною між владою окупованої території та владою окупаційної держави, або у зв'язку з анексією окупаційною державою всієї або частини окупованої території.

Відповідно до ст. 51 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 окупаційна держава не може примушувати осіб, що перебувають під захистом, служити в її збройних чи допоміжних силах. Забороняється будь-який тиск чи пропаганда, спрямовані на забезпечення добровільного вступу на військову службу.

Водночас, згідно зі ст. 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, до серйозних порушень, серед іншого, належить примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави.

Відповідно до ст. 23 Гаазької конвенції про закони та звичаї війни на суходолі від 18.10.1907 воюючій стороні також забороняється примушувати громадян супротивної сторони брати участь у військових діях, спрямованих

проти їхньої власної держави, навіть у випадку, якщо вони перебували на службі такої воюючої сторони до початку війни.

Відповідно до ст. 8 (2) (a) (v) Римського статуту МКС примушення військовополоненого або іншої особи, що перебуває під захистом, до служби у збройних силах ворожої держави є воєнним злочином.

Керівництвом окупаційної адміністрації РФ («ЛНР») за попередньою змовою з вищим військово-політичним керівництвом РФ, в умовах триваючого міжнародного збройного конфлікту 19.02.2022, в порушення вимог ст. 51 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 23 Гаазької конвенції про закони та звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, на тимчасово окупованій території Луганської області оголошено примусову загальну мобілізацію громадян України, які мешкають на тимчасово окупованій території Луганської області, для участі у збройній агресії РФ проти України.

Крім того, з метою реалізації політики окупації та остаточної «інтеграції» окупованих територій Луганської області до складу «ЛНР», придушення спротиву проукраїнського населення, керівництвом окупаційної адміністрації РФ в Луганській області прийнято низку юридично нікчемних документів, законність яких не визнається державою Україна – законів та підзаконних нормативних актів «ЛНР», направлених на забезпечення примусової загальної мобілізації громадян України, а саме (мовою оригіналу):

- «Закон ЛНР» «О военном положении» от 24.04.2015;
- «Постановление совета министров ЛНР» «Об утверждении Временного положения о воинском учете» от 22.06.2017;
- «Закон ЛНР» «О военной обязанности и военной службе» № 241-П от 14.06.2018;
- «Постановление совета министров ЛНР» «Об утверждении положения о проведении военных сборов» от 02.03.2021 № 164/21;
- «Указ Главы ЛНР» Пасечника Л.И. «Об объявлении мобилизации и применении некоторых мер, направленных на обеспечение режима военного положения, введенного на территории луганской народной республики» № УГ-98/22 от 19.02.2022;
- «Приказ военного комиссара ЛНР» Губанова А.О. «Об объявлении мобилизации» № 22 от 19.02.2022;
- «Указ Главы ЛНР» Пасечника Л.И. «О ликвидации Военного комиссариата луганской народной республики» № УГ-368/23 от 03.05.2023.

Відповідно до ч. 3 ст. 9 «Закону ЛНР № 241-П від 14.06.2018 «Про військовий обов'язок та військову службу», зокрема, передбачено, що (мовою оригіналу) «военный комиссариат осуществляет воинский учет граждан через свои отделы, организованные в городах, районах, районах города ЛНР, а также объединенные отделы, организованные для обслуживания нескольких городов, районов, районов и городов, районов в городе (далее – отделы военного комиссариата); «решением главы ЛНР создается призывная комиссия ЛНР, в

состав которой включаются: 2) военный комиссар, который является заместителем председателя комиссии (п. 2 ч. 1 ст. 31 зазначеного «закону»).

«Законом ЛНР» № 17-ІІ від 24.04.2015 «Про военний стан» передбачено, що (мовою оригіналу) «Общая или частичная мобилизация, если она не была объявлена ранее, при введении военного положения на территории Луганской Народной Республики или в отдельных ее местностях объявляется в соответствии с законами и иными нормативными правовыми актами Луганской Народной Республики» (ч. 6 ст. 1 главы І).

Також, п. 7 розділу І «Постанови ради міністрів ЛНР» від 22.06.2017 № 349/17 «Про затвердження тимчасового положення про військовий облік», зокрема, передбачено, що (мовою оригіналу) «за состояние воинского учета отвечает военный комиссар, по административно-территориальным единицам – начальники отделов военного комиссариата. Порядок организации воинского учета граждан, имеющих воинские звания офицеров и пребывающих в запасе Министерства государственной безопасности Луганской Народной Республики, определяется руководителем этого исполнительного органа государственной власти».

Пунктом 26 розділу ІІ вказаного «нормативного акту» передбачено, що (мовою оригіналу) «контроль над осуществлением органами местного самоуправления первичного воинского учета проводится органом военного управления Народной милиции и военным комиссариатом в порядке, определяемом Народной милицией».

Крім того, пунктом 1.7 розділу І «Постанови ради міністрів ЛНР» від 02.03.2021 № 164/21 «Про затвердження положення про проведення військових зборів», зокрема, зазначається, що (мовою оригіналу) «На военный комиссариат возлагаются следующие функции: а) отбор граждан для призыва на учебные сборы во взаимодействии с комплектуемыми воинскими частями; б) организация медицинского освидетельствования граждан, призываемых на учебные сборы; в) оповещение и призыв граждан на военные сборы; г) организация перевозки граждан, призванных на военные сборы, от военного комиссариата (пункта сбора) до места проведения военных сборов и обратно; д) компенсация расходов организаций и граждан, связанных с проведением военных сборов. В случае неявки гражданина на место и вовремя, указанные в повестке военного комиссариата о призыве на военные сборы, без уважительных причин военный комиссар принимает все необходимые меры по его призыву и доставке к месту проведения военных сборов. При необходимости для этих целей в соответствии с Законом ЛНР от 14.06.2018 № 241-ІІ «О воинской обязанности и военной службе» привлекаются органы внутренних дел» (п. 2.5 розділу ІІ вказаного «положення»).

«Указом Голови ЛНР» «Про оголошення мобілізації та вжиття окремих заходів, спрямованих на забезпечення режиму військового стану, введеного на території ЛНР» № УГ-98/22 від 19.02.2022 оголошено загальну мобілізацію на території «ЛНР» та передбачено, зокрема, обов'язок призвати на військову службу чоловіків, які перебувають або повинні перебувати на військовому

обліку, а також у запасі віком від 18 до 55 років, а також заборону останнім виїзду за межі «ЛНР».

Водночас «наказом військового комісара ЛНР Губанова А.М.» № 22 від 19.02.2022 «Об объявлении мобилизации» конкретизовано обов'язок призову осіб чоловічої статі на військову службу, а саме (мовою оригіналу) «Всем офицерам, прапорщикам, мичманам, сержантам, старшинам, солдатам и матросам запаса, проживающим постоянно на территории Луганской Народной Республики, имеющим мобилизационные предписания или получившим персональные повестки отделов военного комиссариата Луганской Народной Республики по административно - территориальным единицам, явиться в сроки и пункты, указанные в персональных повестках, а в случае неполучения персональных повесток прибыть в сроки и пункты, указанные в мобилизационных предписаниях».

Крім того, 22.03.2023 створено юридичну особу РФ «Федеральна казенна установа «Військовий комісаріат Луганської Народної Республіки» (юридична адреса: 291016, Луганська Народна Республіка, місто Луганськ, вулиця Коцюбинського, будинок 5) та у подальшому «Указом Голови ЛНР» «Про ліквідацію військового комісаріату Луганської Народної Республіки» № УГ-368/23 від 03.05.2023 розпочато процедуру ліквідації структурних підрозділів «Військових комісаріатів ЛНР», створених у 2015 році у складі «Народної міліції ЛНР».

З моменту створення юридичної особи РФ «Федеральна казенна установа «Військовий комісаріат Луганської Народної Республіки» їй підпорядковуються підрозділи (комісаріати) по міським та муніципальним округам «ЛНР», серед яких, у тому числі «військовий комісаріат Лутугинського району Луганської Народної Республіки».

Встановлено, що громадянин України Петренко Володимир Вячеславович, 13.10.1988 р.н., який приблизно з початку 2022 року (більш точну дату та час в ході досудового розслідування встановити не виявилось можливим) зайняв посаду «начальника відділу військового комісаріату по Лутугинському району ЛНР», розташованого за адресою: Луганська область, місто Лутугине, вулиця Гагаріна, будинок № 16, а у подальшому (однак не пізніше 03.03.2023 та станом на теперішній час) посаду «військового комісара Лутугинського району ЛНР», з моменту зайняття першої з зазначених посад виник злочинний умисел, направлений на порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Реалізуючи свій злочинний умисел, Петренко В.В., обіймаючи вищевказані посади, діючи на підставі «указу» т.зв. «голови ЛНР» № УГ-98/22 від 19.02.2022, на виконання наказу «військового комісара ЛНР» № 22 від 19.02.2022 «Об объявлении мобилизации», з 19.02.2022 приймає участь в організації та проведенні загальної примусової мобілізації чоловіків віком від 18 до 55 років на тимчасово окупованій території Луганської області, які в подальшому, в примусовому порядку, через загрозу застосування «кримінальної

відповідальності», передбаченої ст. 406 «Ухилення від проходження військової та альтернативної цивільної служби» «Кримінального кодексу Луганської Народної Республіки», без відповідної бойової підготовки направляються для ведення бойових дій у складі регулярних військ ЗС РФ, в якості «добровольців» проти України.

24.02.2022 на виконання наказу президента РФ Володимира Путіна, а також інших невстановлених на цей час досудовим розслідуванням представників влади РФ, військовослужбовці ЗС РФ, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, здійснили незаконне вторгнення на територію України на різних ділянках державного кордону України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях, а також збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, внаслідок чого окупували частину вказаної території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

До участі у військовій агресії РФ проти України керівництво окупаційної адміністрації РФ задіяло створені на тимчасово окупованій території Луганської області не передбачені законом збройні формування.

Таким чином, Петренко В.В. у період часу приблизно з початку 2022 року (більш точну дату та час в ході досудового розслідування встановити не виявилось можливим) по теперішній час, перебуваючи на посаді «начальника відділу військового комісаріату по Лутугинському району ЛНР», а у подальшому (однак не пізніше 03.03.2023) на посаді «військового комісара Лутугинського району ЛНР», розуміючи наявність міжнародного збройного конфлікту, усвідомлюючи, що громадяни України – цивільні особи, які проживають на тимчасово окупованій території Луганської області знаходяться під захистом міжнародного гуманітарного права, діючи умисно, з особистих ідеологічних мотивів, у порушення вимог ст. ст. 3, 68 Конституції України, ст. ст. 4, 8, 51, 147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 23 Гаазької конвенції про закони та звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, за попередньою змовою групою осіб (стосовно яких здійснюється досудове розслідування в інших кримінальних провадженнях), реалізуючи спільний злочинний умисел, спрямований на порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, незаконно примусив громадян України

р.н.,

р.н., а також інших невстановлених осіб, які проживають на тимчасово окупованій території Луганської області під владою представників т. зв. «ЛНР» окупаційної адміністрації РФ, громадянами яких вони не є, служити у т. зв. «Народній міліції ЛНР».

Враховуючи вищевикладене, Петренко Володимир Вячеславович, 13.10.1988 р.н., діючи умисно за попередньою змовою групою осіб, в умовах міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку з ним, у порушення вимог ст. ст. 4, 8, 51, 147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. 23 Гаазької конвенції про закони та звичаї війни на суходолі від 18.10.1907 вчинив примушення іншої особи, що перебуває під захистом, до служби у збройних силах ворожої держави.

Таким чином, Петренко Володимир Вячеславович, 13.10.1988 року народження, підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого, ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в ОВС 3 відділення слідчого відділу 3 управління
(з дислокацією у м. Сіверськودонецьк Луганської області)

ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
підполковник юстиції

Олексій Олексійович БУШНИЙ

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні -
прокурор відділу

Луганської обласної прокуратури

Олексій Олегович НАДЖОТОВ

«29» 01 2025 року

Процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 КПК України, повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення.

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинів чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні кримінального правопорушення

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні кримінального правопорушення, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні кримінального правопорушення, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)
- особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам,

які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;

- одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;

- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;

- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;

- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;

- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;

- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;

- звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому ст. 13 Закону України «Про попереднє ув'язнення».

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудовим кодексом України для виду режиму виправно-трудової колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;

- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;

- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;

- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;

- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Протягом кримінального провадження підозрюваний має право (ст. 42КПК):

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, а також за його згодою будь-яка інша фізична чи юридична особа має право на будь-якій стадії кримінального провадження *відшкодувати шкоду, завдану потерпілому, територіальній громаді, державі* внаслідок кримінального правопорушення (ст. 127 КПК України).

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право *примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення та визнання винуватості*. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження (ст.ст. 56 та 468 КПК України).

Підозрюваному роз'яснено, що він підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч.1 ст.258-3 КК України, за вчинення яких передбачена відповідальність у вигляді позбавленні волі на строк більше десяти років, на підставі п. 3 ч. 1 ст. 276 КПК України (наявні достатні докази для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення).

Про підозру мені повідомлено, копія повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____ (_____)

« » год. « » хвилин « » _____ 20__ року

Захисник _____ (_____)

Письмове повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий в ОВС 3 відділення слідчого відділу 3 управління
(з дислокацією у м. Сіверськ-Донецьк Луганської області)

ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях

підполковник юстиції

Олексій Олексійович БУШНИЙ